

Het
KATTEN
ME  SJE

EEN SCHAT VAN EEN KAT

Nico De Braeckelee
Illustraties: Frieda Van Raevens

P E L C K M A N S

Eerder verschenen:
Het Kattenmeisje – Groene klauwen
Het Kattenmeisje – De babypoesjes

Ook fan van paarden?
Lees dan zeker *Manon op de manege*,
een reeks van Nico de Braeckeleeer
met los te lezen delen voor lezers vanaf 8 jaar!

De paardenprinses
Het ponytoernooi
De babypony
Het ponyparadijs
De ponyshow
Ponyliefde
Dagboek Manon op de manege

© 2022, Nico De Braeckeleeer, Frieda Van Raevels en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Tekst: Nico de Braeckeleeer – www.nicodebraeckeleeer.be
Illustraties omslag en binnenwerk: Frieda Van Raevels – www.friedavanraevels.be
Redactie: Maria Koskamp
Vormgeving: BeCo DTP-Productions, Epe

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

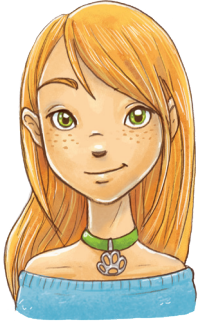
All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

D/2022/6186/12
ISBN 978 94 6429 002 8
NUR 282

YFP Kinderen/tieners: fictie: natuur- en dierenverhalen
YFC Kinderen/tieners: fictie: actie- en avonturenverhalen
5AJ Leeftijdscategorie: vanaf ca. 8 jaar

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be
 twitter.com/Pelckmans_be
 instagram.com/pelckmans.be



Cato is een kattenmeisje. Wanneer ze over haar bovenlip wrijft, komen haar snorharen tevoorschijn, haar staart, haar vacht... en verandert ze in een kat. Als kat Cato met haar pootje achter haar oor krabt, wordt ze weer een gewoon meisje. Ook wanneer ze schrikt van de donder of een ander geluid, verandert ze meteen weer in een meisje. En dat is nog niet alles: de 10-jarige Cato kan met alle dieren praten!

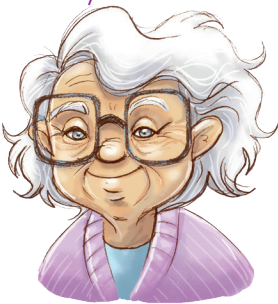


Harko is Cato's hond. Eigenlijk is hij een jongen van tien die kan veranderen in een hond. Hij woonde in een weeshuis, maar ontsnapte in hondengedaante en besliste op dat moment om voor altijd een hond te blijven. Harko woont bij Cato thuis. Hij is lui en houdt van lekker eten.

Voor hondenbrokken haalt hij zijn neus op. Geef hem maar pizza of frietjes!

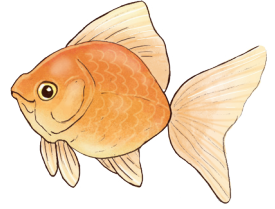


Freya is een oude vrouw uit het dorp. Omdat ze zoveel katten heeft, noemen mensen haar ook wel 'de gekke kattenvrouw', maar Freya is lief en vangt veel dieren in haar huis op. Ze is de enige die weet dat Cato een kattenmeisje is. Ze is bang dat wetenschappers erachter komen dat er DierenMensen bestaan en dat ze hen dan gebruiken voor experimenten.





Elize is de moeder van Cato. Ze is dierenarts. In de praktijk van haar mama kan Cato luisteren naar de dieren en hun problemen. Haar ouders zijn gescheiden. Soms komt haar vader Patrick Cato en Harko ophalen om bij hem in de stad te logeren. **Patrick** is een stand-upcomedian. Hij heeft een goudvis, **Orka**, die van droge humor houdt. Orka denkt dat hij een betere komiek is dan Patrick en vindt zijn grappen maar flauw.



Asli, een Turks meisje, is de *bestie* van Cato. Ze houdt van katten, maar ze is er allergisch voor. Daarom gaat ze nooit de dierenartspraktijk binnen. Toch moet Asli vaak niezen wanneer ze bij Cato is. Zij denkt dat het komt door de katten in de praktijk, maar eigenlijk is ze allergisch voor Cato zelf. Cato durft Asli niet te vertellen dat ze een Kattenmeisje is omdat haar vriendin een flapuit is.



Rudolf is een taxidermist, hij zet dode dieren op. Hij is verliefd op Elize. Cato hoopt dat haar mama nooit valt voor deze *creep*. Rudolf weet dat er DierenMensen bestaan en hij wil er een vangen om te verkopen aan de wetenschap. Cato is bang van Rudolf omdat hij ooit heeft gezien dat ze van kat in een meisje veranderde. Gelukkig was het donker en weet hij niet dat Cato het Kattenmeisje is waarnaar hij op zoek is.

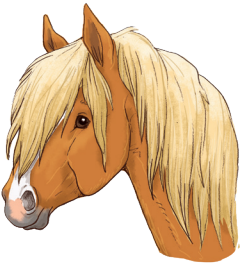




Olivier-Roderik-Jan is Asli's hamster. Eigenlijk heet hij Stinkie, maar die naam vindt hij beneden zijn stand. Hij was immers ooit het huisdier van een baron. Hij wordt nog het liefst aangesproken met 'meneer de baron'. Stinkie is een meester in ontsnappingen, geen enkel kooitje is veilig voor hem. Hij is excentriek, maar hij staat altijd klaar voor Cato.



Pixy is een vrouwelijk roodborstje dat in de tuin leeft en heel graag zingt. Ze is altijd overal van op de hoogte. Pixy kan helpen als er iets moet worden afgeluisterd of bij klusjes hoog in de lucht, want zowel Cato als Harko heeft hoogtevrees.



Ozzy is de pony van meneer Jeuris, Cato's buurman. Wanneer Cato daar zin in heeft, mag ze op hem paardrijden. Ozzy is verstandig en wijs en hij geeft Cato regelmatig goede raad. Meneer Jeuris heeft ook een hond, **Hulk**, een valse pitbullterriër in een kooi. Hij is zowat het enige dier dat niets van Cato moet hebben.



Dusty is een eekhoorntje dat in het bos woont. Dusty ziet overal complotten en is altijd op zijn hoede. Hij is ook een grote *believer*: monsters, aliens, spoken, vliegende kaasschotels... ja, hij gelooft er allemaal in.



1. Avontuur langs de beek



Ik ben dol op avontuur. Daarom zei ik ook meteen ‘ja’ toen mijn BFF Asli mij vroeg of we samen langs de beek zouden wandelen. Niet zomaar een wandeling. Onze bedoeling was om te weten te komen waar de beek naartoe leidt. Computergames en berichtjes op sociale media kunnen best leuk zijn, maar niets is zo fun als samen op ontdekkingsstocht gaan.

De beek loopt achter het huis van Asli en kronkelt door velden, richting het westen, weg van het dorpscentrum van Boshoutem.

Op het punt waar we nu waren, maakte de beek een scherpe bocht naar rechts en versmalde ze een beetje.

‘Hier kunnen we over de beek springen,’ zei Asli.

‘Lijkt me leuk!’

‘Goed!’

We klommen de met gras begroeide helling af tot we aan het water waren. Hoewel de beek niet diep was, konden we de bodem niet zien. Daarvoor was het water te troebel. Allebei tegelijk zetten we af met onze rechtervoet. In een boogje zweefden we over de



beek, om vervolgens aan de overkant neer te komen. Mijn witte sneakers zakten diep weg in de modderige oever. Ook de voeten van Asli verdwenen in de sompige modder. Ze probeerde zich los te maken, maar haar voet schoot uit haar sok. De schoen, met daarin haar sok, bleef in de modder steken.



Ik lachte.

‘Wat sta je daar nou te lachen, joh?’

‘Sorry,’ excuseerde ik mij.

Ik slaagde erin los te komen uit de modder. Voor ik haar te hulp kon schieten, had ze haar schoen al uit de donkerbruine smurrie getrokken. Ze rook aan haar rode – nou ja, nu bruinzwarte – sneakers.

‘Ah bah, die modder stinkt!’

Ze stak haar schoen onder mijn neus. Een vieze geur walmde mijn neusgaten binnen. Het rook naar kak gemengd met nog meer kak, en er hing ook een chemisch luchtje aan.

Ik knikte, maar zei niets. Het maakte me verdrietig. Waarom gaan mensen niet wat beter om met de aarde? Dan zou het water in deze beek nu helder zijn, en zouden er misschien zelfs vissen in zwemmen. De modder zou dan ruiken zoals hij hoorde te ruiken: naar modder.

‘Hatsjie!’

‘Sorry,’ zei ik.

‘Waarom zeg je sorry?’ vroeg Asli. ‘Moet je niet “gezondheid” zeggen?’

‘Ah ja, gezondheid!’

‘Hier zit vast een kat in de buurt,’ zei Asli terwijl ze om zich heen keek.

‘Ja, vast wel,’ zei ik, alhoewel ik wist wat er echt aan de hand was. Maar dat kon ik niet tegen Asli zeggen. Ze is een regelrechte flapuit. Als ik haar zou vertellen dat ik mij kan veranderen in een kat en dat ze daarom nieste, zou binnen een week heel het dorp op de hoogte zijn van mijn geheim. De enige die ervan weet is Freya, een lief oud dametje uit het dorp.

‘Het is hier warm! Ik wil eruit!’

Dat klonk uit de rugzak van Asli. Dat was Olivier-Roderik-Jan, de hamster van Asli. Asli opende haar

rugzak omdat zij het gepiep hoorde. Maar ik had begrepen wat de hamster had gepiept, want ik kan met dieren praten. Tja, in een kat veranderen is niet mijn enige gave.

‘Wat doe jij in mijn rugzak, Stinkie?’ vloog Asli uit tegen haar hamster.

‘Mijn naam is Olivier-Roderik-Jan en niet Stinkie!

En ik ga ook wel eens graag op avontuur, hè!’

Ik moest lachen omdat hij het zo serieus zei. De hamster keek me met zijn lieve snuitje aan en vroeg:

‘Wat valt er te lachen?’

Ik probeerde serieus te blijven. ‘Niets.’

‘Wat?’ vroeg Asli aan mij.

Ik zweeg en schudde mijn hoofd. Asli wist uiteraard niet dat ik haar hamster kon verstaan.

‘Wat moet ik hier nou mee?’ vroeg Asli, wijzend naar haar hamster.

‘Zeg haar dat ik niet terugga in die rugzak!’ zei

Olivier-Roderik-Jan. ‘Het is daar wel honderd graden!’

‘Ik denk dat hij geen zin heeft om in die warme rugzak te zitten,’ zei ik.

‘Hij is er anders wel zelf ingekropen,’ zei mijn vriendin.

‘Zeg haar dat ik gewoon mee wil lopen door het gras,’ zei Olivier-Roderik-Jan.

Voor ik de boodschap kon overbrengen, zei Asli:

‘Misschien moet ik Stinkie eerst maar terug naar huis brengen?’

‘Nee!’ piepte de hamster luidruchtig. ‘Ik ben mijn kooitje beu! Ik wil op avontuur! Als je me opsluit, dan ontsnap ik onmiddellijk weer! Ik ben een meester in ontsnappingen!’

‘Misschien kan hij met ons mee?’ stelde ik voor.

‘In mijn rugzak?’

‘Nee. Gewoon. In het gras.’

‘Dan loopt hij toch weg,’ zei Asli.

‘Dat denk ik niet,’ zei ik. ‘Hij is al zo vaak ontsnapt en toch is hij altijd teruggekeerd naar jou.’

‘Ja, dat is waar. Hij is slim en vindt mij leuk.’

‘Dat eerste is waar,’ zei Olivier-Roderik-Jan. ‘Dat tweede is zwaar overdreven.’

Asli dacht er nog even over na, maar liet haar hamster toen vrij in het gras.

‘Dank je wel,’ zei de hamster tegen Asli hoewel ze enkel ‘piep, piep, piep’ hoorde.

Harko kwam naar ons toe gehold. Mijn zwart-witte bordercollie was wat verderop een boodschap gaan doen. Hij houdt er niet van wanneer we toekijken. Logisch, want eigenlijk is hij een mensenjongen. Al blijft hij altijd in zijn gedaante als hond. Daardoor weet hij zelfs niet meer hoe hij in een jongen moet veranderen.

Harko kwam met zijn kop tegen mijn been wrijven. Hij vroeg om een knuffel. Ik wreef over zijn vacht en klopte liefdevol op zijn rug.

Nadat Asli haar schoen weer had aangetrokken,



gingen we weer verder. Ze was niet bang dat Harko haar hamster zou aanvallen, want ze weet maar al te goed dat Harko geen vlieg kwaad doet. Frieten, spaghetti, taartjes, hamburgers, hotdogs en pannenkoeken kunnen wel maar beter uitkijken voor Harko. Nee, haast geen enkele lekkernij is veilig in zijn buurt.

‘Weet jij waar we zijn?’ vroeg Asli nadat we zo’n kilometer ver waren.

Ik wist het wel ongeveer, want als kat kan ik me redelijk goed oriënteren. Toch antwoordde ik ‘nee’ omdat Asli het veel avontuurlijker vindt als we niet weten waar we ons bevinden.

‘Ik ook niet. Spannend, hè!’

In mijn kattengedaante had ik al heel wat velden en weggetjes verkend, maar hier was ik nog niet geweest. Een popdeuntje klonk uit mijn rugzak. Ik werd gebeld op mijn smartphone. Zo snel mogelijk deed ik de rugzak van mijn rug, opende hem en graaide naar mijn telefoon. Net toen ik hem vond tussen mijn andere spullen, stopte het deuntje abrupt.

Ik keek op het display.

Een gemiste oproep.

Ik bekeek het berichtje wat beter en zag dat mijn papa me had gebeld. Zonder te aarzelen belde ik hem meteen terug. Ik was blij dat hij me gebeld had, want ik zie hem niet zo heel erg veel. Meestal een of twee weekenden per maand. Dan ga ik bij hem logeren.

Maar als stand-upcomedian heeft hij het meestal nogal druk in de weekenden omdat hij dan moet optreden. Gelukkig kan hij toch altijd enkele weekenden voor mij vrijhouden.

Hij nam gelukkig meteen op. ‘Hallo, Cato!’

‘Sorry, dat ik niet opnam. Ik ben met Asli aan het wandelen langs de beek.’

‘Tof. Veel plezier! Doe Asli de groetjes van mij.’

‘Groetjes van mijn papa,’ zei ik tegen Asli.

‘Groetjes terug, meneer Patrick!’ schreeuwde ze.

‘Heb je dat gehoord?’ vroeg ik aan mijn papa.

‘Hoe zou ik dat niet kunnen horen?’ lachte hij.

‘Waarom belde je mij?’

‘Ik wilde even zeggen dat ik ga optreden in Engeland.

Daardoor kan je dit weekend niet langskomen. Ik ben tien dagen het land uit.’

Het was geen domper op de feestvreugde, want mijn mama had het mij al verteld.

‘Weet ik. Veel plezier daar!’

‘Ik vertrek morgen. Dus ik wilde eerst nog even bellen. Ik probeer ook wel vanuit Engeland te bellen, maar het zal daar druk zijn. Dus ik kan niets beloven.’

‘Geen probleem. Ik hoor het wel,’ zei ik.

Er schoot me iets te binnen. ‘Wat ga je met Orka doen?’

Orka is de goudvis van mijn papa. Hij is heel erg grappig. Hij heeft een droog gevoel voor humor.

En dat voor een vis die in het water zwemt!

‘Ik ga aan een van mijn burens vragen om hem eten te komen geven,’ zei mijn papa.

‘Oh maar papa, zou hij niet bij ons mogen komen logeren?’ vroeg ik.

Het was even stil aan de andere kant van de lijn. Mijn papa leek erover na te denken. Uiteindelijk zei hij: ‘Ja, wat mij betreft wel. Als het van mama mag, breng ik hem straks langs.’

‘Tuurlijk mag dat! Een goudvis is toch geen extra werk. Trouwens, ik zal hem verzorgen!’

‘Goed dan. Ik breng hem straks langs. Dan kunnen we nog wat bijpraten!’

‘Ja, top! Tot straks, papa!’

‘Tot straks, Cato!’

Ik drukte de lijn weg en stak mijn telefoon weer in mijn rugzak.

‘Komt Orka logeren?’ vroeg Asli.

Ik knikte blij. ‘Ja... Hij is erg grappig,’ flapte ik eruit.

‘Grappig?’ vroeg Asli. ‘Hoe kan een goudvis nu grappig zijn?’

Ik besepte dat ik mijn mond voorbij had gepraat. Ik kon niet zeggen dat hij leuke grapjes maakte en daarom zei ik snel: ‘Hij euh... hij zwemt op een grappige manier.’

Asli fronste. ‘Soms kan jij echt gekke dingen zeggen,’ zei ze.

Ik glimlachte. ‘Gek, dat is wat ik ben!’